

Lise Müller, Socialistisk Folkeparti. Medlem af regionsrådet, sygeplejerske og spidskandidat til Regionsrådet i Region Hovedstaden:

Hvad siger du, hvis jeg siger/spørger...

1. Fyringer, omstruktureringer og besparelser er skyld i, at personale går ned med stress og depression!

- Jeg tror, at noget af det er rigtigt. Vi er jo i den situation, at vi skal behandle flere patienter for samme penge, for sådan ser økonomien ud, og der bliver flere ældre og flere kronikere i fremtiden. Det stiller store krav til personalet og hospitalerne. Man har en erkendelse af, at man skal have patienterne hurtigere igennem afdelingen, men hvis man kun bruger senge-nedlæggelse som værktøj og ikke ændrer på andre ting, som for eksempel samarbejdet med kommunerne eller arbejdsgangene, så ender patienter på gangene, og det stresser personalet.

- Det er nødvendigt at behandle flere og ændre på arbejdsgangene. Vi samler behandlingerne for at sikre, at den kirurg, der opererer, og plejepersonalet, der passer patienten, har passet den slags rigtig mange gange før. Men dialogen med personalet om, hvorfor vi gør, som vi gør, og hvor vi vil hen med hospitalerne, skal vi som politikere gøre meget mere ud af. Der er behov for dialog, men det er svært. For som regionspolitikere er vi et skridt væk fra befolkningen, og journalisterne interesserer sig kun for vores område, når der er skandaler.

- Det er også vigtigt, at man har en ledelse, der kan tilrettelægge arbejdet. Der er nok for mange mellemledere, og ledelser, der ikke lever op til opgaven. Jeg så gerne, at man på hospitalerne kigger nærmere på de afdelinger, der har et stort personaleflow. At eksempelvis HR-afdelingen laver exit-interview med de ansatte, der søger væk.

2. I dag er det sådan, at kontrol har erstattet personalets faglighed som "styringsredskab" på hospitalerne?

- Ja, både og. Jeg har selv prøvet det at tænke; "hvorfor skal vi måle det, for vi er jo verdens bedste til det!" Men jeg måtte erkende, at det var vi ikke. Men jeg kan også godt se, at registrering kan tage overhånd. Det er vigtigt, at der gives plads til det faglige skøn, men det kræver, at man er villig til at diskutere faglighed. Jeg ser gerne, at faglighed kommer i centrum, men jeg kommer aldrig til at sige totalt nej til kontrol.

- Dertil skal lægges, at det er vigtigt, vi ikke dobbelt-dokumenterer, og at vi har nogle it-systemer, der virker.

3. At sygeplejerskerne har brugt deres lederstillinger til at favorisere egen faggruppe?

- Jeg tror, at der er meget sandhed i det. De enkelte faggrupper tror ofte, at de er de eneste, der kan udføre arbejdet. At sygeplejersker har erstattet social- og sundhedsassistenter med sygeplejersker, har måske været et ønske om at have ansatte, der kan hele "paletten"... Om det er smart, det er jeg ikke sikker på, at det er alle steder.

- Nogle steder giver det mening, og andre steder giver det ikke mening. Jeg har selv kollegaer, som er sosu-assistenter og sygehjælpere, som er hamrende dygtige, og som jeg hellere vil have som makker end en nyuddannet sygeplejerske.

4. Er der et "rummeligt arbejdsmarked" på hospitalerne?

- Med krisen er det rummelige arbejdsmarked kommet under pres. Men jeg synes stadig, at der er plads til folk, der har sygdomme og som har fleksjob.

- Men socialt ansvar bør ikke alene være et anliggende for offentlige arbejdspladser. Region Hovedstaden kan eventuelt kræve, at private firmaer, der leverer ydelser til os, også skal tage et socialt ansvar.

- Rummelighed er vigtig, men tingene skal også fungere.

5. Skal vi have flere frivillige på hospitalerne?

- Ikke hvis vi taler om at erstatte ansatte. Frivillige kan sagtens bruges, hvis der eksempelvis ikke er pårørende. Én der kan komme forbi og læse, tale med patienten eller følge patienten ned og ryge.